

In het land van “The Godfather”

WERELDKAMPIOENSCHAPPEN RASHONDEN MILANO ITALIA 2015

en een ding is zeker: in Italia is “The Godfather” nog springlevend.....

De aankondiging van “Milaan Wereldtentoonstelling” bleef in onze gedachten spelen. Zou het samen met een vakantie te doen zijn? En vanaf dat moment ga je het volgen op de Italiaanse site en de aantallen logen er niet om. Op 11/12/13 en 14 juni werden er bijna 30.000 honden gekeurd. En wat te denken over de deelname van ruim 70 landen: je moet er toch wel heel veel voor over hebben om mee te doen als je uit o.a. Bolivia, India of de Australia komt..

De site van de Italiaanse organisatie was een moeilijk te lezen site, misschien makkelijk bereikbaar voor computer experts en heel veel doorclicken, doch toen al was een ding zeker: de voertaal was en bleef **Italiaans!** (als we slim waren geweest, had er misschien al een klein lampje gaan branden..!!)

Inschrijving was mogelijk via Finland, maar daar merk je per email toch weinig van. Prijs voor één hond ruim € 80,-- en als je dan rekent maal 30.000 kom je toch wel op een duizelingwekkend bedrag uit aan ontvangsten. (Dat er ook al in de kynologie gesproken wordt in miljoenen...)

Het ging eigenlijk allemaal heel streng, wilde je in aanmerking komen voor b.v. een parkeerkaart, dan moest je meteen per creditcard € 15,-- over maken. (anders kon je een paar kilometer lopen, maar dat wisten we toen gelukkig nog niet) en dus uit voorzorg direct het geld overgemaakt.

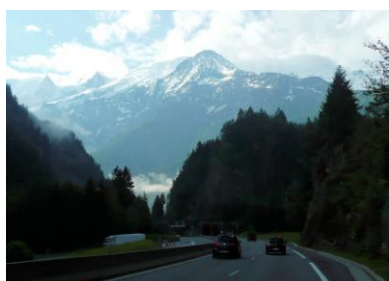
Verwend in ons eigen landje

Tja en als dan de knoop is doorgehakt en alles thuis geregeld is en je wilt op tijd vertrekken, is het heel zenuwslopend als je na 3 mailtjes en 2 telefoontjes nog steeds geen startnummer in de bus hebt. Op het nippertje rolde de info binnen, pffff. Net één week voor aanvang show!

Dat zijn we in Nederland toch wel even beter gewend of zijn we verwend. Ik denk het niet, dit soort info moet toch correct op tijd beschikbaar worden gesteld.

Milano

Een afstand waar je niet te licht over moet denken en ook niet voor het vervoer van de hond.

Want het is best een stuk rijden en als je gaat rekenen wat het voordeligst is: Duitsland en Zwitserland met dure tolvignetten of Frankrijk met de peperdure “route-peage” heb je wel een kladblokje nodig.

En vergeet ook niet de luxe van praktische tolwegen in Italië, want hoe je het ook doet, je moet door een tunnel. Of de Sint-Bernard of de Mont-Blanc, tunnels van ruim 10 kilometer (en trek de beurs maar open!)

De Fierra hallen in Milano

Om 30.000 honden in 4 dagen te keuren heb je nogal wat ruimte nodig. Ruimte, dat was er in Milano genoeg. Hallen zo groot dat je er gemakkelijk een vliegtuig in kon parkeren. De ringen luxe uitgevoerd met rode vloerbedekking en borden van de hoofdsponsor "Royal Canine". Toen we van verschillende standhouders hoorden, dat het staangeld zo vreselijk duur was, hebben we ons maar niet verdiept in het bedrag wat "Royal Canine" heeft neergeteld om hoofdsponsor te mogen zijn. En je stelt je dan eigenlijk altijd weer de vraag of er nu hondenbezitters zijn, die na het lezen van al die borden gaan overschakelen op dit merk?? Wij niet in ieder geval.

De eerste dag – 11 juni.

Om 06.30 uur kon men de hal reeds in en het bleek dat de poorten al om 06.15 uur open gingen. Bij de entree ca. 10 dierenartsen die de hondenpaspoorten streng controleerden op Rabiës (hondsdolheid). Vervolgens door de controle van de toegangsbewijzen en ook dit ging super, nergens wachttijden. Gelukkig maar, op dat moment besepte je nog niet dat het die dag ruim 35 graden zou gaan worden in Milano.

Het betreden van de hallen was thuiskomen, koel, ruim en goed verlicht. Echter nergens een bench te bekennen, sterker nog in de hele hal geen stoel te bekennen. Maar de meest goed opgevoede show-bezoekers hebben alles bij zich, dus ook stoel en bench.

Een catalogus was nergens te vinden, navraag bij het secretariaat leerde dat als men zich bij de ring meldde, je nummer werd afgevinkt en je de catalogus kreeg. Natuurlijk een boekwerkje wat betrekking had op één dag.

De keuze was reuze

Niet te geloven welke rassen langs paradeerden... en dit was nog maar de eerste dag.

Maar het meest verbazingwekkend was de parade van honden met gecoupeerde oren en staart. En dat waren er legio. Ook honden met de staart half afgehakt, van alles liep er rond te stappen.

Natuurlijk zie je op een dergelijke tentoonstelling rassen die zelfs amper vermeld staan in het "Toepoels" grote hondenboek. Een hele gewaarwording.

Wat bij onze rasgroep Zweethonden een "eyecatcher" was; de verschillende officiële jachttopzichers, gekleed in groen uniform met de nodige epauletten en tressen.

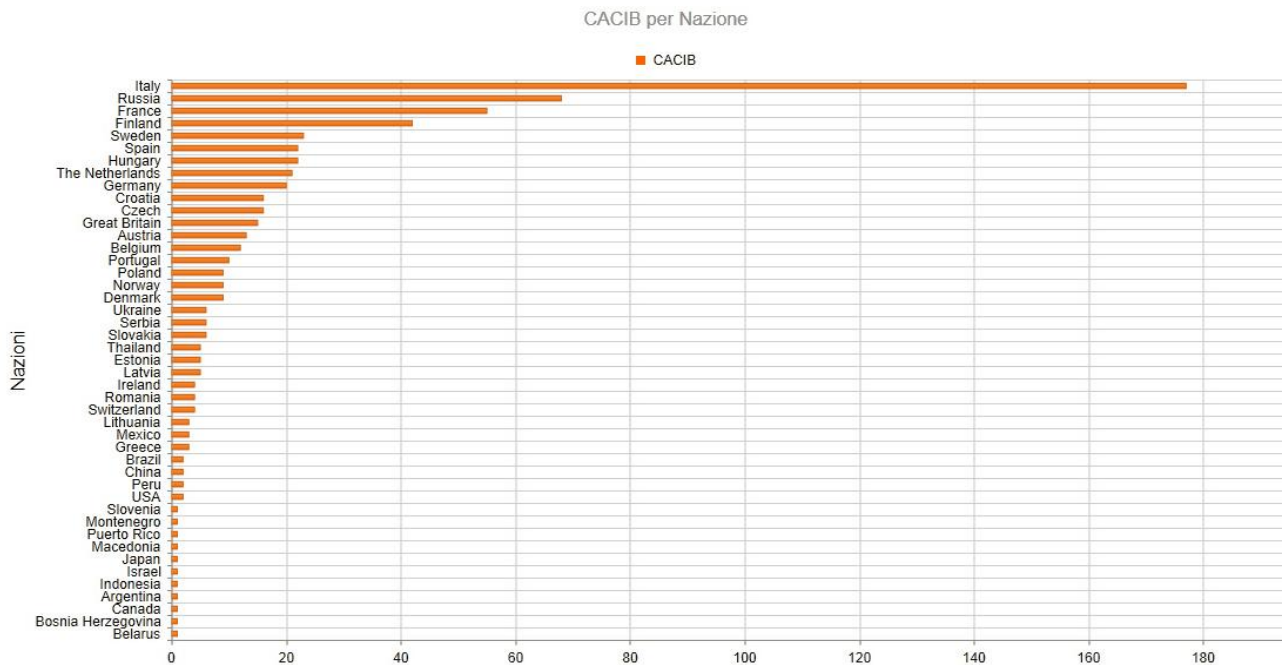
Bijna een kostuum uit de tijd van "keizerin Sissi".

En wat boden de stands???

Om iets leuks te kopen.. nou daar behoef je niet voor naar Milaan te gaan. De prijzen van stands – zoals al eerder vermeld – waren zo absurd hoog, dat alleen de grote voerfabrikanten een stand hadden. En de standhouders die met een riempje of borstel stonden, die hadden hun prijzen zeer sterk aangepast, want het was allemaal onbetaalbaar. Maar daar kom je uiteindelijk niet voor.

Leve: Italia – 80% van de titels bleef in eigen land!

Je gaat naar een dergelijke show om een resultaat te boeken, waar je blij mee bent. Als er dan middags al een gerucht door de hallen gaat en op Internet te zien is, dat 80 % van de CACIB's naar Italiaanse honden is gegaan en dat Italiaanse keurmeesters hun landgenoten sterk vooroordelen, krijg je toch een beetje een bittere smaak in je mond.

Aangezien bijna niemand Engels sprak, kon je ook geen vragen stellen. Wij waren verbaasd om te zien, dat in de Kampioensklasse slechts één hond stond met al zijn titels. (inderdaad dat was onze hond!) De andere 2 reuen stonden gewoon met hun naam vermeld zoals “Pluto” en “Wodan”. Niets extra, geen show- en geen werktitel. Maar het waren wel twee Italiaanse honden... en u begrijpt het al: ze werden één en twee.

Het kan verkeren.

Ach, “meedoen is belangrijker dan winnen”, werd ooit gezegd door Pierre de Coubertin.

Voor ons verblijf hadden we een gezellige plaats in het grote Caravanpark aan de rand van Milaan – samen met nog 200 andere fanaten. Grote campers, caravans en veel tenten stroomden binnen.

Om te genieten: honden onder de kraan, je hoorde föhnen brommen, wel 15 verschillende Nationaliteiten en het was oergezellig. Ach ja, denk je dan. Gun die Italianen ook een lolletje!

www.hennyschoor.nl